

John Grisham
De verdediging

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Deel 1

MINACHTING VAN HET HOF

Hoofdstuk 1

Mijn naam is Sebastian Rudd, en hoewel ik een bekende straatadvocaat ben, zul je mijn naam niet zien op billboards en bushokjes, en schreeuwt die je ook niet toe vanaf de pagina's van de Gouden Gids. Ik betaal niet voor reclametijd op tv, hoewel ik daar wel vaak op te zien ben. Mijn naam staat in geen enkel telefoonboek. Ik heb geen normaal kantoor. Ik draag een wapen, waar ik een vergunning voor heb, omdat mijn naam en gezicht vaak de aandacht trekken van het soort mensen dat ook een wapen heeft en er geen enkel probleem mee heeft dat te gebruiken. Ik woon alleen, ik slaap meestal alleen en ik ben niet geduldig en begripvol genoeg om vriendschappen te onderhouden. Het recht is mijn leven – altijd veeleisend en een enkele keer bevredigend. Ik zou het geen 'jaloerse minnares' willen noemen, zoals iemand die heel beroemd was en nu is vergeten ooit deed. Het is eerder een dominante echtgenote die het chequeboekje beheert – geen ontsnappen aan.

Tegenwoordig slaap ik in goedkope motelkamers, elke week in een andere. Niet om geld uit te sparen, maar gewoon om in leven te blijven. Op dit moment zijn er heel veel mensen die me zouden willen vermoorden, van wie een paar dat zelfs heel expliciet hebben gezegd. Tijdens je rechtenstudie vertelt niemand je dat je ooit

misschien iemand verdedigt die zo'n gruwelijk misdrijf heeft gepleegd dat mensen die normaal heel vreedzaam zijn de neiging krijgen een wapen te pakken en de verdachte, zijn advocaat en zelfs de rechter te vermoorden.

Ach, ik ben wel vaker bedreigd. Dat hoort erbij als je een *rogue* advocaat bent, een specialisatie binnen het beroep waar ik tien jaar geleden min of meer per ongeluk in verzeild ben geraakt. Na mijn rechtenstudie was werk vinden moeilijk, zodat ik met tegenzin parttime aan de slag ging bij een pro-Deoadvocatenkantoor in de City. Later werkte ik bij een klein, niet-winstgevend kantoor dat alleen strafzaken deed en na een paar jaar failliet ging. Daarna was ik op mezelf aangewezen, werkloos net als heel veel anderen, en scharrelde ik mijn kostje bij elkaar.

Ik ben door één zaak bekend geworden. Ik kan niet zeggen dat ik beroemd werd; een advocaat in een stad met een miljoen inwoners kan dat immers onmogelijk worden. Heel veel middelmatige lieden hier denken dat ze beroemd zijn; vanaf billboards kijken ze met een glimlach op je neer, ze smeken je of ze jouw faillissement mogen behandelen en ze scheppen op in tv-reclames, waarbij ze net doen alsof ze ontzettend begaan met je zijn. Zij moeten wel voor hun eigen publiciteit betalen, maar ik dus niet.

Elke week verblijf ik in een ander goedkoop motel. Ik

zit nu midden in een rechtszaak in Milo, een troosteloos, godvergeten *redneck*-stadje, twee uur rijden van mijn motel in de City. Ik verdedig een achttienjarige schoolverlater met een hersenbeschadiging die is beschuldigd van moord op twee kleine meisjes. Het is een van de wreedste misdaden die ik ooit heb meegemaakt, en dat zijn er nogal wat. Mijn cliënten zijn bijna altijd schuldig en dus verspil ik geen tijd met me bezighouden met de vraag of ze wel of niet hun verdiende loon krijgen. Maar Gardy is niet schuldig. Niet dat het iets uitmaakt, want dat doet het niet. Het enige wat in Milo van belang is, is dat Gardy wordt veroordeeld en de doodstraf krijgt en zo snel mogelijk wordt geëxecuteerd, zodat de rust en vrede kunnen terugkeren in het stadje en het leven verder kan gaan. Waarmee? Ik heb verdomme geen idee, en het kan me niets schelen ook. Dit stadje gaat al vijftig jaar lang terug in de tijd en daar verandert één achterlijk vonnis echt niets aan. Ik heb gelezen en horen zeggen dat Milo behoefte heeft aan een 'afsluiting', wat dat ook moge betekenen. Je moet wel heel stom zijn om te denken dat dit stadje zal groeien, tot bloei zal komen en toleranter zal worden zodra Gardy de naald krijgt.

Mijn werk is gelaagd en ingewikkeld, en tegelijkertijd heel eenvoudig. De overheid betaalt me om een eerste klasverdediging op te zetten voor een verdachte die beschuldigd is van moord en eist van me dat ik vecht

en graai en stampij maak in een rechtszaal waar niemand luistert. Eigenlijk was Gardy al veroordeeld op de dag van zijn arrestatie, zodat zijn proces slechts een formaliteit is. De stomme, wanhopige politieagenten hier hebben de aanklacht verzonnen en de bewijzen zelf gefabriceerd. De officier van justitie weet dit, maar heeft geen ruggengraat en wil volgend jaar worden herkozen. De rechter slaapt. De juryleden zijn in wezen aardige, eenvoudige mensen die met grote ogen het proces bijwonen en maar al te graag de leugens slikken die hun trotse autoriteiten in het getuigenbankje opdissen.

In Milo zijn ook veel goedkope motels, maar daar kan ik niet logeren, want dan zou ik worden gelyocht, levend worden gevild of op de brandstapel belanden, of als ik geluk heb, zou een sluipschutter me een kogel tussen de ogen schieten en was het in een fractie van een seconde voorbij. De staatspolitie beschermt me tijdens het proces, maar ik krijg sterk de indruk dat deze jongens niet echt hun best doen. Ze vinden me net als de meeste andere mensen een langharige, fanatieke schurk die ziek genoeg is om te vechten voor de rechten van kindermoordenaars en dat soort lui.

Nu zit ik in een Hampton Inn, ongeveer vijftientwintig minuten rijden van Milo. Het kost zestig dollar per nacht, die de staat me zal terugbetalen. In de kamer naast me zit Partner, een lompe, zwaarbewapende vent

die altijd een zwart pak draagt en me overal naartoe brengt. Partner is mijn chauffeur, bodyguard, vertrouweling, juridisch assistent, caddie en enige vriend. Ik heb zijn trouw verdiend toen een jury hem niet schuldig bevond aan de moord op een undercover-narcotica-agent. We verlieten de rechtszaal arm in arm, en zijn sindsdien onafscheidelijk. Ten minste twee keer heeft een agent die geen dienst had geprobeerd hem te vermoorden, en één keer was ik het doelwit. We staan nog steeds recht overeind. Of misschien zou ik moeten zeggen dat we nog steeds gebukt staan.

Hoofdstuk 2

Om acht uur 's ochtends klopt Partner op mijn deur. Het is tijd om te vertrekken. We wensen elkaar goe-demorgen en stappen in mijn auto, een grote zwarte Ford-bestelbus die helemaal aan mijn eisen is aangepast. Omdat het busje ook als kantoor fungeert, staan de achterste stoelen rondom een tafeltje dat tegen de wand geklapt kan worden. Er staat een bank waarop ik 's nachts vaak slaap. Alle ramen zijn getint en kogelbestendig. Verder zijn aanwezig een tv, een stereo-installatie, een internetverbinding, een koelkast, een voorraad drank, een paar geweren en schone kleding. Ik zit voorin naast Partner en terwijl we de parkeerplaats verlaten, pakken we onze worstenbroodjes uit. Twee onherkenbare auto's van de staatspolitie rijden met ons mee, eentje voor en eentje achter ons. De laatste doodsb bedreiging kwam twee dagen geleden, per e-mail.

Partner zegt nooit iets tenzij hem iets wordt gevraagd. Ik heb die regel niet opgesteld, maar ik vind hem geweldig. Partner stoort zich totaal niet aan lange stiltes tijdens ons samenzijn; ik ook niet. We zeggen al jaren bijna niets tegen elkaar en communiceren met knikjes en knipogen en zwijgzaamheid.

Halverwege Milo sla ik een dossier open en begin aantekeningen te maken.

De dubbele moord was zo gruwelijk dat geen enkele advocaat uit het stadje de zaak wilde aannemen. Toen werd Gardy gearresteerd. Na één blik op hem wist je al dat hij schuldig is: hij heeft lang, pikzwartgeverfd haar, een verbijsterend aantal piercings boven zijn hals en eronder, bijpassende stalen oorringen, kille lichte ogen en een grijns die zegt: oké, ik heb het gedaan. Nou en? In het eerste artikel over deze zaak beschreef de plaatselijke krant van Milo hem als 'een lid van een satanische sekte die bekendstaat om het mishandelen van kinderen'.

Hoezo eerlijke en onbevooroordeelde verslaggeving? Hij is nooit lid geweest van zo'n sekte en dat mishandelen van kinderen is niet wat het lijkt. Maar vanaf dat moment was Gardy schuldig. Het verbaast me nog altijd dat we zover zijn gekomen, want ze wilden hem maanden geleden al ophangen.

Ik hoef natuurlijk niet te zeggen dat iedere advocaat in Milo zijn deur op slot deed en de telefoon uitzette. Er is geen officieel pro-Deoadvocatensysteem in dit stadje, daarvoor is het te klein. De zaken van armlastige mensen verdeelt de rechter. Er is een ongeschreven regel dat de jonge advocaten in de stad deze slecht-betaalde zaken doen, omdat 1) iemand het moet doen en 2) de oudere advocaten dat hebben gedaan toen zij nog jong waren. Niemand was echter bereid Gardy te verdedigen, wat ik ze eerlijk gezegd niet echt kwalijk